

Ježíškovi píšeme všichni, dostane od nás dort, líčí své svátky Rašilovovi

24.12.2024 - Kristýna Burdová, Tina | MAFRA

Magdaleno a Václave, co pro vás Vánoce znamenají?

Magdalena: Tenhle čas má pro mě už od dětství magické kouzlo, které přetrvává. Jasně, scházíme se o svátcích s rodinou, ale pořád držíme i tradici, kdy vánoční stromeček přináší Ježíšek. Zdobíme proto stromek tajně v noci, aby stál už na Štědrý den ráno rozsvícený v pokoji. Ta radost v dětských očích je k nezaplacení...

Václav: Vánoce a vše, co k nim patří, mám moc rád. Třeba světýlka, ta miluju! V tomto období máme jasně rozdělené úkoly. Já kuchám kapra a dělám rybí polévku, dvojčata ho obalují a Madla vyrábí bramborový salát. Pobožný nejsem, ale vyznávám motto, že v co věřím, to existuje, takže svým způsobem věřím na Ježíška dodnes. *(úsměv)* Tahle myšlenka mi ulehčila dokonce odpověď na zvědavou otázku našeho syna Janíka, kterému se spolužáci snažili prozradit celé vánoční tajemství. Řekl jsem mu: „V co věříš, to existuje,“ on se zamyslel, dál to nerozebíral a já věděl, že mu neberu nádhernou iluzi, a zároveň si opravdu myslím, že to takhle funguje.

Jestli věřím na pověry? Strašně moc chci říct, že ne! Jenže občas i taková myšlenka člověka přepadne. Vincent jednou omotal stůl provazem, abychom prý vydrželi pohromadě.

Václav Rašilov

Kolik let je Janíkovi? Myslíte, že skutečně ani trochu nepochybuje?

Magdalena: Oslavil už sedmé narozeniny. Sem tam rozvážně pronese: „A co když dárky kupují rodiče,“ jenže potom zase řekne, že Ježíšek nám může přinést cokoli. Tak myslím, že v něj pořád ještě věří. *(úsměv)*

Václav: Možná už Ježíška prokoukl, ale v duchu si říká: „Snažte se...“ *(smích)*

Magdalena: V každém případě si váží všech dáreků, které dostane. Dokonce i ponožek.

Václav: To je pravda. Janík rozbalí pod stromečkem kartáček na zuby a řekne: „To jsem si strašně přál!“

Kolik má sourozenců?

Magdalena: Máme celkem čtyři děti. Kromě našeho společného nejmladšího syna jsem přivedla do rodiny dnes už osmnáctiletá dvojčata Matěje a Jonáše.

Václav: A já Vincenta, kterému je dvacet.

Starší děti budou na svátky s vámi?

Magdalena: Určitě ano, vždycky tráví Vánoce s námi, máme spolu hezké vztahy. Prožíváme sváteční dny pohromadě.

Václav: Vincent studuje druhý ročník Veterinární univerzity v Brně, kde žije se svou dívkou, takže našemu setkání příliš šanci nedávám. Doufám ale, že se uvidíme brzy.

Co u vás nikdy nechybí na svátečním stole?

Magdalena: Vyznáváme klasiku, takže rybí polévka, kapr, bramborový salát a cukroví.

Václav: Je tu ještě něco. Jídla se to netýká, ale na stole nám nikdy nechybí ani lodičky! Svíčky v ořechových skořápkách pouštíme po vodě každý rok.

Magdalena: Nebo nakoupíme několik druhů exotického ovoce a děláme po večeri ochutnávku.

Jednu věc ovšem plánuju už dlouho, v tom vánočním shonu ji ale nikdy nestíhám.

Václav: Hmm, že by nějaké překvapení pro mě? *(úsměv)*

Magdalena: Ne, pro všechny! Vánoce jsou přece oslavou narození Ježíška a já mu chci upéct dort. Inspirovala mě k tomu jedna paní a mně to přijde jako moc hezký nápad.

I mně se líbí. A jaké další vánoční obyčeje každoročně dodržujete?

Václav: Zkoušeli jsme lití olova, ale to se nám vloni nepovedlo. Vůbec se nám nepodařilo ho rozpustit. Už to není olovo, co bývalo.

Magdalena: Nebo krájíme jablko, jestli v něm najdeme hvězdičku. Hodně těch zvyků se vztahuje k štědrovečerní večeři, při které si dáváme šupiny pod talíř a prostíráme pro náhodného pocestného o místo navíc. Vincent omotal jednou dokonce stůl provazem, abychom prý vydrželi pohromadě. A protože od štědrovečerní večeře se neodchází, Václav, co většinou obsluhuje, u ní musí sedět na kancelářské židli na kolečkách. *(úsměv)*

Aktuální číslo

Objdnat do schránky

Takže věříte na pověry?

Václav: Strašně moc chci říct, že ne! Jenže občas i taková myšlenka člověka přepadne. Sice ji odmítám, ale přesto si říkám někde hluboko ve svědomí: „Co kdyby...“ *(smích)*

Magdalena: Nemá se to pokoušet.

Jak se oblékáte ke slavnostní tabuli?

Václav: Jde o situaci srovnatelnou se společenskou událostí, takže v džínách nejíme, ale dopředu si oblečení taky nevybírám. Vlastně to je to poslední, co před večeří řeším. *(úsměv)*

Magdalena: Tak to já mám v hlavě jasnou představu! Jenže potom si to obléknu na sebe, nelíbí se mi to a několikrát se převlékám. Často nosím na Štědrý večer šaty a pokaždé přemýšlím, jestli je doplnit punčochami, bačkorami anebo jít úplně naboso. Všechno mi přijde vlastně divné. *(smích)*

Pojďme na chvíli do kouzelných časů dětství... Jak u vás probíhal Štědrý večer?

Magdalena: Děti koukaly na pohádky, zatímco rodiče vše chystali. Táta při dodělávání bramborového salátu nenápadně odbíhal zdobit stromček do ložnice a mamka se zlobila s kaprem, kterého v kuchyni stahovala z kůže. *(úsměv)* To nám nijak neubralo na vánoční pohodě. Abychom viděli zlaté prasátko, celý den jsme drželi půst. Proto se zasedlo ke stolu poměrně brzy. Táta si při večeři jídlo pořád přidával, a když už opravdu nemohl, pod vymyšlenou záminkou se vytratil někam pryč. Pak zazvonil zvonek a v ložnici stál nádherně nasvícený strom! Před rozbalováním dárků se nikdy nezapomnělo ani na zpívání koled Ježíškovi. Bylo to tak krásné!

Václav: My žili v rodinném domě, který koupil můj dědeček a ve kterém setrváváme mimochodem dodneška. V přízemí tehdy bydlela babička, my o poschodí výš. Táta měl těžkou úlohu. Vánoční stromek musel vytahovat ze zahrady u babičky k nám do patra na provazu. A strom to býval pořádný. Až ke stropu! Do dětského pokoje se pak nesmělo chodit celý den. Jako malý jsem si ničeho nevšiml. Když přede mnou stál večer zářící vánoční strom, já v tom viděl zázrak. Čím víc světýlek na něm svítilo, tím byl krásnější.

Rodinná štědrovečerní večeře, Václav fotí. Zleva syn Jan, Magdalena Rašilov, dvojče Jonáš, Václavova sestra Nadě, Václavova maminka a dvojče Matěj.

Vzpomenete si na vytoužený dárek, který vám Ježíšek přinesl?

Magdalena: Pocházím ze tří sester, takže je jasné, že nám Ježíšek musel nadělit vždy něco podobného. Já si přála panenku a přinesl mi takové miminko, které mám u rodičů doteď. Mamka říká, ať si ho vezmu k sobě domů, ale já ho chci mít tam. Všechny děti si s ním hrají.

Václav: Jak se jmenovalo?

Magdalena: Přece Madlenka! (*smích*)

Václav: Pro mě tradiční dárek představovaly knížky, ale já si moc přál dostat kolo. Jednou jsme přišli ke stromečku, všude plno dárků, ale kolo nikde. Když už pod stromečkem nezůstalo nic, najednou vidím, že kolo stojí opřené vedle dveří, já ho měl celou dobu za zády! Od té doby ostatní děti u nás na Zbraslavi chodily sáňkovat a lyžovat a já jezdil na kole. Ruce promrzlé, klouzalo mi to, ale zářil jsem štěstím. (*smích*)

Musel jste se dělit o kolo nebo jiný dárek s bratrem Sašou?

Václav: O sadu angličáků. Táta vzal vždycky dvě autíčka, schoval je za záda a my si tahali střídavě z levé nebo z pravé ruky. Pokusů nám dával hodně, ale nikdy jsem si neřekl: „Mám to lepší!“ Lepší měl většinou brácha. On ale začal mít brzy jiné zájmy, tak angličáky zůstaly konečně volné. (*smích*) Dneska si s nimi hraje Janík a má je docela rád.

Máte rádi pod stromečkem překvapení?

Magdalena: Někteří lidé si pořídí dárky sami a pod stromeček si je dají. Takhle to ale nedělám, nikdy o žádném dárku předem nevím, chci mít zkrátka překvapení, protože tak mi to přijde nejkrásnější. (*úsměv*)

Václav: O sobě bych řekl, že to mám tak napůl. Dokážu vyjmenovat spoustu věcí, co bych si přál, ale nelpím na nich a zároveň taky chci být překvapen.

Magdalena: Dokonce všichni ještě píšeme dopisy Ježíškovi. Když se jdu podívat už podesáté za okno a můj seznam přání tam pořád visí, pravda, člověk znejistí a začne pochybovat o jeho existenci. Ale věřím... (*úsměv*)

Vystavujete si v rámci výzdoby betlém?

Magdalena: Jeden nebo dva roky nám zkrášloval dům takový hodně starý betlém Václavových předků, měl nádherné obrovské figury.

Václav: Ano, namaloval ho Josef Lada a dá se koupit běžně v obchodě. Můj táta ale všechny jeho postavy nalepil na překližku a vyřezal lupénkovou pilkou. Také loupal vlašské ořechy, lepil je znovu k sobě a natíral je zlatou barvou. Visely pak na stromečku.

A čemu se ráda věnuje vaše maminka?

Magdalena: Václavova maminka je ohromně tvůrčí člověk! Odlévá svíčky, vyrábí různé ozdoby, plní si úspěšně své projekty, a navíc také dělá betlémy!

Václav: A ještě zmíním, že v našem dětství veškerá příprava Vánoc stála na ní a ona k ní přistupovala velmi zodpovědně. Na svátky vždycky napekla deset nebo patnáct druhů cukroví, přitom na každé z nich musela dělat jiné těsto! Dárky také nakupovala ona a některé se v té době sháněly těžko. Mnohdy se daly najít jen v jednom obchodě z celé Prahy, často se na ně stály i hodinové fronty. Pokaždé nám ale Ježíšek přinesl to, co jsme chtěli, a ještě i něco navíc.

Vidím, že betlémy vás provázejí celý život. V současnosti hraje ve stejnojmenné vánoční komedii. Magdaleno, vy už jste představení viděla, půjdete letos znovu?

Magdalena: Jasně, že půjdu znovu! Chtěla bych, aby se Betlém stal naší novou každoroční předvánoční tradicí. Lístky se musí shánět ale hodně dopředu, vyprodávají se rychle.

Čím vystoupení diváky tolik táhne?

Václav: Text k němu napsal Jan Antonín Pitínský. Podle mě má dojemnou tematiku a celkově moc hezkou pohodovou atmosféru, doplněnou vánoční hudbou a perfektním scénografickým zpracováním. Myslím, že i herecké výkony jsou na vysoké úrovni. Doufám, že tahle hra se dlouhodobě udrží. Jde o

moc hezké oddychové představení.

Magdalena: A pro celou rodinu! Na konci herci vyzývají lidi z publika, aby přišli zazpívat sváteční koledu na pódium.

Václav: Vystoupila před námi třeba holčička, která koledu skvěle zahrála na piano. Nebo spolu zazpívali dva bráchové. Pokud mají čtenáři chuť načerpat tu pravou vánoční atmosféru, srdečně je zvů!

Společně taky pracujete na projektu Kouzelná školka, Magdalena píše k pořadu scénáře?

Magdalena: Psala jsem, v současnosti to trochu utichlo. Pracuju teď ale na něčem dalším a ta hra se slovy, vymýšlení příběhů a skládání vět v hlavě, zkrátka celý proces mě moc baví a naplňuje. Třeba se k psaní pro Kouzelnou školku ještě vrátím.

To musí být moc krásná činnost. Jaká je v pořadu vaše úloha, Václave?

Václav: Mluvím skřítku Filípka.

Magdalena: A já Filípka vodím. A nejen jeho, i ostatní loutky, Fanyнку a Františka.

Václav: Vodění loutek se pro nás stalo „velkým“ tématem. Důležité je, aby se vodění a mluvení loutky sjednotilo. A my neustále řešíme, jestli já mám mluvit podle toho, jak Madla loutku animuje, nebo ona má animovat podle mého mluvení. *(smích)*

Magdalena: Všichni přece víme, že já poslouchám... *(smích)*

Václav: Těší mě, že jsme si to teď před veřejností konečně ujasnili. *(smích)*

Myslíte, že letos nás čekají bílé Vánoce?

Magdalena: Strašně si to přeju! Ale při vzpomínkách na teplo, jaké o Vánocích vládlo vloni, tomu příliš šancí nedávám.

Václav: Kdo chce mít bílé Vánoce, musí do hor...

Vánoce u Rašilovů. Nejdříve si zazpívají koledy u stromečku, teprve pak usednou k rozbalování dárků.

Vybavíte si nějakou zajímavou vzpomínku na Silvestra?

Magdalena: Když jsem jeden rok po představení vyzvedávala Václava v Divadle Bez zábradlí, venku panoval hrozný chaos. Abychom se už nemuseli prodírat davy lidí, zpět domů nás vezl taxík. Jenže on jel tak strašně pomalu! No, nestihli jsme to. Nový rok jsme přivítali s panem taxikářem někde na Strakonické silnici. *(smích)*

Václav: Pan řidič chtěl asi strávit Silvestra se sympatickými lidmi. *(smích)*

Věříte na zázraky a šťastné konce?

Magdalena: Ano, věřím. Patřím k optimistům a navíc se mi to už několikrát potvrdilo.

Václav: Víte, já mám pocit, že v dnešní uspěchané době plné starostí se lidské myšlení trochu zužuje. A když se stane něco „nečekaného“, máme tendenci to hned nazývat zázrakem. Třeba když potkám někoho, koho si potkat přeju. Myslím, že tyhle věci fungují vlastně běžně někde nad „naším systémem“, jen už nám nepřijdou tak přirozené jako dřív. Vedle toho se ale skutečné zázraky dějí a na ty taky věřím... *(úsmev)*

https://www.idnes.cz/zpravy/revue/spolecnost/vaclav-rasilov-magdalena-rasilovova-vanoce-rodina-herectvi.A241217_134642_lidicky_stud